

Indstilling. De øvrige Betjente ved Stutteriet antages og afflediges af Landstutmeesteren.

Lov af 31te Marts 1852, om Foranstaltninger til Hunsdyr og især Hesteavlens Fremme ophæves.

§ 24. Lov af 31te Marts 1852, om Foranstaltninger til Hunsdyr og især Hesteavlens Fremme ere saalydende:

§ 12. Lov af 31te Marts 1852 om Foranstaltninger til Hunsdyr og især Hesteavlens Fremme skulde Landstutteriets Hestebestand i de første 6 Aar hovedsageligen være af coach-horse Racen. Under de Forhandlinger, der efter Udløbet af dette Tidsrum have været førte saavel i Rigsdagen som i Landmandsforsamlingerne og de landøkonomiske Foræninger angaaende Landstutteriets fremtidige Organisation have ikke faa vægtige Stemmer udtalt sig for en fuldstændig Ophævelse af samme. Medens man nu vel paa den ene Side maa antage, at denne Misstemning mod den hele Institution mere skrider sig fra en i flere Tilfælde ikke ugrundet Misforstaaelse med enkelte Individuer blandt Landstodhingstene og fra den Umstændighed, at coach-horse Racen har vist sig mindre skikket til Krydsning med Landracen i flere af de Egne, hvor Hingstene have været indstationerede, end fra en klar Overbeviisning om, at et velindrettet Landstutteri ikke skulde være et hensigtsmæssigt Mittel til Forædlingen af vor Hesteavl, kan man dog paa den anden Side ikke overse, at en Institution som Landstutteriet ikke vil kunne virke med Held, naar den ikke nyder almindelig Tillid hos hele den hesteopdrættende Deel af Befolkningen og som følge deraf ikke benyttes saa fuldstændigt, som den efter sin Bestemmelse burde. Hertil kommer endnu, at de egentlig Sagkyndige ere af indbyrdes meget afvigende Meninger om, af hvilke Bestanddele et hensigtsmæssigt Landstutteri bør sammensættes, ligesom det kan forudsæes, at ville møde Vanskeligheder at erholde den fornødne Pengebe-

villing til en saadan Remontering og Udvidelse af Landstutteriets Hestebestand, som maa ansees absolut nødvendig, naar den i de sidste 2 Aar standsede Tilgang af nye Hingste skulde erstattes; og Landstutteriet i det Hele skulde kunne udøve nogen kjendelig og efter de forskjellige Egenes Tarv afpasset Indflydelse paa Hesteavlens her i Landet. Da nu hertil kommer, at de stedlige Myndigheder ved deres Foranstaltninger til Hesteavlens Fremme maaskee bedre ville kunne varetage, at de forskjellige Egne forsynes med Hingste, der passe sig til Forædlingen af deres særegne Hesteflag, har man troet at burde foreslaae, at ophæve Landstutteriet og at overdrage Varetagelsen af det ved sammes Oprettelse tilsigtede Formaal til Amtsrådene, idet man tillige har draget Omsorg for, saavidt muligt, at bevare de gode Elementer, der findes i det nu bestaaende Landstutteri. Samtidig med Landstutteriets Ophævelse er det imidlertid anseet fornødent at udvide den Deel af Landstutteriets Bestand, som i Almindelighed erkjendes at have størst directe Betydning for den indenlandske Hesteavl, nemlig det saakaldte Frederiks-borgske Stod, saaledes at der fra samme kan erholdes en stadig Tilgang af gode Hingste til Landets forskjellige Egne. Man har endelig fundet Anledning til at foretage nogle mindre væsentlige Modificationer i flere af de Bestemmelser i fornævnte Lov af 31te Marts 1852, der forøvrigt blive upaarvirkede af den heromhandlede Forandring, og til at samle det hele Materiale i en ny Lov, samtidig med hvis Udstedelse saaledes Loven af 31te Marts 1852 vil være at ophæve. Med Hensyn til de enkelte af Lovudkastets Paragrapher skal endnu bemærkes Følgende:

§ 3. Bestemmelsen i den tilsvarende § i Lov af 31te Marts 1852, hvorefter intet Amt kan tilstaaes mere end 400 Rbd. aarlig, har vist sig mindre hensigtsmæssig, idet Foreningerne i flere af de større Amter som følge heraf ikkun have kunnet tilstaaes en qvota Deel af deres Præmietilskud, uagtet der i andre Amter ikke har været Brug for det hele Bælsb af 400 Rbd, og en Deel af Statskassens aarlige Tilskud saaledes er forbleven uden Anvendelse. Med